

Az idő

Nesztelen követ az idő.
Átformálja arcomat,
s napról napra más leszek.

Mindennap idegen vagyok.
S egyszer, azon az utolsó
napon, leszek az – aki voltam!

Anti-más(om)

Az ember számtalanszor kilép
önmagából, akár egy ajtón,
mert hisz anti-másában.

Talán ez a szerep
boldogabbá teszi bonyolult
éniét, mert ilyenkor sírhat,

nevethet az identitás láthatatlan
és megfoghatatlan kettős létezésében,
a sehol sem vagyok(ban) –

feledve a törtető magányt.